

SZUVERENITÁSVÉDELMI
HIVATAL

A SZUVERENITÁSVÉDELMI HIVATAL ÁLLÁSPONTJA A NEMZETI SZUVERENITÁS VÉDELMÉRŐL SZÓLÓ TÖRVÉNNYEL KAPCSOLATOS FŐTANÁCSNOKI INDÍTVÁNYRÓL

2026. február 27.

A külföldről finanszírozott nyomásgyakorló szervezetek az elfogadása óta támadják a nemzeti szuverenitás védelméről szóló, 2023. évi LXXXVIII. törvényt és az azzal létrehozott Szuverenitásvédelmi Hivatalt.

Az előző két évben a hivatal részletesen bemutatta a transzatlanti hálózatok – addig következmények nélkül folytatott – hazai nyomásgyakorló tevékenységét, az Egyesült Államok demokrata kormányzata által fenntartott finanszírozási csatornákat, az Európai Unió, az Európai Bizottság által kiépített, védett struktúrákat, az ezek mögött álló politikai érdekeket és szereplőket, a Magyarországon aktív végrehajtókat és a rájuk elköltött dollár- és eurómilliók külföldi forrásait. Ezen szervezetek egyértelműen ellenérdekeltek ebben a feltárómunkában, céljuk a jogi és politikai status quo, a rejtett működés fenntartása. Ezért is fordult a Transparency International Magyarország a szuverenitásvédelmi törvény megsemmisítése céljából az Alkotmánybírósághoz.

A Transparency International Magyarország panaszát az Alkotmánybíróság elutasította, az Európai Bizottság pedig az általa finanszírozott szervezetek¹ védelmében kötelezettségszegési eljárást indított Magyarország ellen, amelynek részeként keresetet nyújtott be hazánkkal szemben az Európai Unió Bíróságánál.

A bírósági eljárásban Juliane Kokott 2026. február 12-én ismertette főtanácsnoki indítványát.² Az uniós nyomásgyakorlás logikájának és mechanizmusainak megfelelően

- Magyarország elmarasztalására tett javaslatot;
- a hazai végrehajtó szervezetek pedig – Magyar Helsinki Bizottság, Amnesty International Magyarország – a nyilvánosság előtt próbálták legitimálni annak hamis, jogilag sok esetben téves állításait.

A közleményeket jegyző szervezetek vezetőinek motivációja (a személyes frusztráción és a bosszúvágyon túl), hogy azt sugallják: az uniós bíróság főtanácsnoka a szuverenitásvédelmi törvény és a hivatal megszüntetésére tett javaslatot. A hivatal felhívja a figyelmet arra, hogy az érintett hálózati szereplők által terjesztett dezinformációkkal szemben a főtanácsnok nem vitatta a szuverenitásvédelem és az annak céljára létrehozott hivatal legitimitását, a törvény egyes tartalmi elemeire utalva fogalmazott meg – megalapozatlan – jogi kifogásokat.

¹ Forrás: <https://szuverenitasvedelmi hivatal.hu/dokumentumok/az-europai-bizottsag-es-a-nyomasgyakorlo-szervezetek-osszjateka.pdf>); <https://www.hrw.org/news/2024/05/14/ngos-request-accelerated-infringement-procedure-against-hungarys-sovereignty>

² Forrás: <https://infocuria.curia.europa.eu/tabs/document/C/2024/C-0829-24-00000000RD-01-P-01/CONCL/315508-HU-1.html#>

Az indítvány szuverenitásvédelem legitimitásáról szóló állításainak elemzése

Az Európai Unió nem egy föderatív, nemzetek feletti szuperállam, hanem „egység a sokféleségben”. Az uniós alapszerződések kifejezetten rögzítik a tagállami szuverenitás tiszteletben tartásának követelményét. A főtanácsnoki indítvány ennek megfelelően kiemeli: *„a tagállamoknak szuverén joguk, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a választások és a belső döntéshozatali folyamatok integritásának és szabályos lebonyolításának védelme érdekében, azok ugyanis az EUSZ 4. cikk (2) bekezdése³ értelmében vett nemzeti identitásuk szerves részét képezik. Ugyanez vonatkozik azokra az intézkedésekre is, amelyek arra irányulnak, hogy átláthatóvá tegyék és visszaszorítsák a külföldről származó, e választások és folyamatok befolyásolására irányuló támogatás bizonyos – különösen pénzügyi – formáit”.*

A főtanácsnoki indítvány legitimnek tartja a szuverenitásvédelmi törvény negyedik preambulumbekezdését, amely így szól: *„Sérül Magyarország szuverenitása – egyúttal kiemelt nemzetbiztonsági kockázatot hordoz –, ha a politikai hatalom olyan személyek, szervezetek kezébe kerül, akik és amelyek függőségi viszonyban állnak bármely külföldi hatalommal, szervezettel vagy személlyel.”* Ebből következően nem vonja kétségbe az ilyen illegális befolyásszerzési technikák finanszírozásának megakadályozására, feltárására, átláthatóvá tételére, tiltására vagy büntetőjogi szankcionálására irányuló követelmények meghatározásának jogszerűségét. Elismeri Magyarország azon jogát, hogy szabadon megvédje a választásait és a választók akaratát a külföldi beavatkozással szemben, és megtiltsa a pártok külföldi finanszírozását.

Emellett a főtanácsnoki indítvány rögzíti: *„nem tekinthető helytelennek”,* hogy az egyes tagállamok a káros befolyásolási tevékenységek hatékony megakadályozásához *„a hivatalhoz hasonló független hatóságot ruházzanak fel vizsgálati hatáskörrel”.*

A dokumentum elismeri az *„információk manipulálására irányuló és dezinformációs tevékenységekkel”* szembeni fellépés szükségességét is: *„az ilyen tevékenységek ugyanis a közéleti viták és a közvélemény eltorzítására szolgálnak, és ezért nem érdemesek védelemre, még akkor sem, ha szolgáltatási tevékenység formájában valósulnak meg”.* Az indítvány szerint jogszerű, hogy a tagállamok intézkedéseket fogadjanak el a társadalom *„ilyen jellegű manipulatív beavatkozásokkal szembeni védelme érdekében”.* Azt is megállapítja, hogy a dezinformáció elleni küzdelem szempontjából a szuverenitásvédelmi törvény jogi fogalmai pontosabbak, mint az Európai Unió szabályozása, mivel ezt a manipulációs, nyomásgyakorló tevékenységet más államok vagy külföldi szereplők érdekeivel kapcsolja össze.

3 Értsd: Az Európai Unió működéséről szóló szerződés.

A magyar törvény a külföldi szerv vagy szervezet és természetes személy érdekében végzett következő tevékenységek vizsgálatát bízta a hivatalra: érdekképviselési tevékenységek, demokratikus vita befolyásolására irányuló tevékenységek, az állami és társadalmi döntéshozatali folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységek, az állam közhatalmi feladatait gyakorló személyek döntéshozatali eljárásait befolyásoló tevékenység. A hazai nyomásgyakorló szervezetek főtanácsnoki dokumentummal kapcsolatos kommunikációjával ellentétben az indítvány szó szerint azt tartalmazza, hogy *„a hivatal [ezen] hatásköreinek gyakorlása elvileg alkalmasnak tűnik a demokratikus vita és a belső döntéshozatali folyamatok integritásának és szabályos lebonyolításának védelmére”*. A főtanácsnok az indítványban úgy fogalmaz: *„ugyanis e más államokkal, valamint külföldi szervekkel vagy szervezetekkel és természetes személyekkel szemben elsősorban az érintett állam belső szereplőinek feladata, hogy maguk között meghatározzák a demokratikus és döntéshozatali folyamatokat”*.

Ezenkívül az indítvány legitimnek tekinti azon szervezetek Szuverenitásvédelmi Hivatal általi vizsgálatát és feltérképezését, amelyek külföldről származó támogatás felhasználásával megvalósuló tevékenysége befolyást gyakorolhat a választások kimenetelére; illetve külföldről származó támogatás felhasználásával a választói akarat befolyásolására irányuló tevékenységet folytatnak, vagy ilyen tevékenységet támogatnak.

Az indítvány rögzíti azt is, hogy *„a bizottság nem vitatja a pénzügyi átláthatóság követelményeit és a vitatott törvény által bevezetett büntetőjogi rendelkezéseket, amelyek kifejezetten a pártok vagy jelöltjeik közvetlen vagy közvetett finanszírozására hivatkoznak”*. Továbbá kijelenti, hogy *„a törvény 3. §-ának b) és c) pontja értelmében vett szervezetekkel szemben hozott, a tőke szabad mozgását korlátozó intézkedések tehát nem képezik a jelen jogvita tárgyát”, de „az ilyen intézkedéseket igazolhatja a belső demokratikus folyamatok védelmére irányuló közérdeken alapuló nyomós cél”*.

Az indítványban foglalt kifogások elemzése

Az indítvány kifogásai az Európai Bizottság és az általa finanszírozott hazai nyomásgyakorló szervezetek politikai céljait és érdekeit szolgálják. Így érthető, hogy miért tartja az indítvány az anonim források azonosítására vonatkozó együttműködési kötelezettséget „gátló hatásúnak”. A hivatal által vizsgált terület átláthatatlanságának legfőbb oka ugyanis éppen az Európai Bizottság, amely éves szinten több millió eurónyi támogatást oszt szét Magyarországon úgy, hogy a támogatás valódi célja, a szerződésekben vállalt politikai feladat semmilyen formában nem megismerhető. A hivatal törvényes célja a közélet és az abban szerepet vállaló nyomásgyakorló szervezetek működésének, céljainak és finanszírozásának átláthatóvá tétele.

A Szuverenitásvédelmi Hivatal álláspontja szerint

- a főtanácsnoki indítványban felhozott kifogások jogilag tévesek;
- az Európai Unió Bíróságának munkatársai tisztában vannak a magyar szabályozással, ezért az eljárás egy a szuverenitásvédelemmel szembeni újabb politikai támadás eszköze.

A hivatal vizsgálatai a külföldi befolyástól mentes közélet és a demokratikus választások védelmét szolgálják, a külföldi finanszírozást nem piaci tényezőként (mint tőkét), hanem eszközként, a tényleges célja és hatása (nyomásgyakorlás, befolyásszerzés) szempontjából vizsgálja, értékeli. A szuverenitásvédelmi törvény nem korlátozza a külföldről származó támogatásból megvalósuló tevékenységeket, hanem biztosítja az átláthatóságukat, a Magyarország belügyei-be való beavatkozást elősegítő külföldi finanszírozás, a leplezett külföldi érdekérvényesítésért cserébe nyújtott forrás pedig nem esik a tőke szabad mozgása körébe.

Elfogadhatatlan hatáskör-kiterjesztést jelent mind a bizottság, mind a főtanácsnok részéről az, amikor egyes uniós gazdasági szabadságok – így a tőke és a szolgáltatások szabad áramlása – megsértésére hivatkozással javasolják megállapítani a szuverenitásvédelmi törvény uniós jogba ütközését. Ezzel ugyanis figyelmen kívül hagyják, hogy a törvény csak a szuverenitást veszélyeztető tevékenységekre vonatkozik, nem pedig az alapító szerződések által védett gazdasági tevékenységekre.

Amennyiben a főtanácsnok idevonatkozó állítása helytálló lenne, és a „határon átnyúló elektronikus szolgáltatások uniós védelme” kizárná a szuverenitás védelmében való fellépés lehetőségét, akkor ha egy külföldről működtetett sajtótermék dezinformációs tevékenységet folytat, vagy megpróbálja befolyásolni a választói akaratot, annak a tevékenységnek a vizsgálata megengedhetetlen korlátozást jelentene. Ez az érvelés a legitim gazdasági tevékenységek és a nyomásgyakorló szervezetek politikai manipulációs tevékenységének összemosására törekszik.

A vizsgált szervezetek feltételezett sérelmei nem képezhetik akadályát a szuverenitás hatékony védelmének: a szuverenitást sértő tevékenységeket vizsgálni kell, a végrehajtóikat meg kell nevezni. Ahogyan az adózási, közbeszerzési, versenyjogi szabályok ellen vétő vállalkozásokat is vizsgálják, büntetik és számontartják. Elfogadhatatlan, hogy az Európai Bizottság és a politikai érdekeit kiszolgáló Európai Unió Bírósága azzal próbálja fenntartani a demokratikus játékszabályok kijátszásának lehetőségét, hogy a határokon átnyúló pénzügyi támogatásokat, beruházásokat akadályozó tényezőként tünteti fel a hivatal vizsgálati tevékenységét.

Jól illeszkedik az abszurd felvetések sorába az az állítás is, hogy a hivatal vizsgálati jogosultsága növelné a büntetőeljárás kockázatát. Az, hogy a hivatal a vizsgálata során felmerülő, bűncselekmény gyanújára utaló adatokat továbbítja a nyomozó hatóságnak, nem jelenti az eljárás automatikus megindulását, arról a hatóság a büntetőeljárás törvény alapján dönt. Az állami szervek többségét terheli ilyen szignalizációs kötelezettség (például alapvető jogok biztos,

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság). Ez az egyik eszköze annak, hogy az állam érvényesíthesse büntetőhatalmi igényét, és lehetővé váljon a bűncselekményt elkövetők felelősségre vonása.

Szakmailag minősíthetetlen az a tény, hogy az indítvány *„egyetért az Európai Unió alapjogi chartájának megsértésével”*, ugyanis Magyarország nem az uniós jog végrehajtása körében hozta meg a szuverenitás védelméről szóló törvényt, így a charta alkalmazása fel sem merülhet.

A főtanácsnoki indítvány a brüsszeli elit politikai céljait szolgálja ki, és abszurd vádjaival tarkogatni próbálja, hogy az Európai Bizottság évek óta egyre durvább módon avatkozik be Magyarország és más tagállamok belügyeibe, választásaiba, hogy olyan kormányokat juttasson hatalomra, amelyek végrehajtják a migrációval, a genderpolitikával, a háborúval és Ukrajna uniós csatlakozásával kapcsolatos céljait.